

ROLF LUIK

**LÄHIÖ:
TALVI**

Rolf Luik

Lähiö: Talvi

Nimikkeen automaattinen analysointi tietojen, erityisesti mallien, trendien ja korrelaatioiden, saamiseksi tekijänoikeuslain 13b § ("tekstin- ja tiedonlouhinta") mukaisesti on kielletty.

© 2025 Rolf Luik

Kannen kuva: Rolf Luik

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B,
00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763
Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-9514-9

Sankka, kolikon kokoisten lumihiutaleiden täyttämä sade oli jatkunut läpi yön ja alkoi hiljalleen laantua kohti aamua, jolloin aamun tuoma valo paljasti havupuiden huurtavan puvun. Lumiauran tekemät hanget piirittivät kadunkulmat ja kaduilla kävely tuntui kuin olisi labyrintissa. Hiljaisessa harmaassa lumisateessa saattoi tuntea ripauksen mystiikkaa, jolla on kyky rauhoittaa mielen muuten villisti vaeltava olemus.

Kerrostalojen katoilla näkyi kolaajia. Lähiön katujen puistonpenkit olivat lumen peitossa, vaikka ennen lumentuloa niissä istuttiin hypotermiaan saakka. Baarinpitäjä putsaili oven edustaa polttaen itse käärittyä tupakkaa. Iäkäs rouva kulki rollaattorin avulla kiinni olevalle kirjastolle, jättäen tielle junaraiteita muistuttavan väylän. Iloisia lapsia paukahteli kerrostalojen ulko-ovista pulkat ja liukurit mukanaan. Kaupan kirkas valomainos oli ainoa valonlähde täällä vuosikausia kestäneellä työttömyyden ja toivottomuuden täyttämässä lähiössä.

Pentti tähyili ulkovaatteet yllään eteisen kelloa, odottaen kaupan aukeamista. Hän ajatteli, että viisi vaille kun lähtisi, niin olisi suunnilleen minuuttia yli avaamisajan kaupassa.

Hänelle alkoi tulla kuuma. Turhan kuuma. Niinpä hän lähti seitsemän minuuttia vaille asunnosta, mutta hidasteli rappukäytävässä. Yhdestä alakerran asunnosta kuului erikoista musiikkia.

Kohta hän muisti siinä asuvan kurdin, joka pysytteli lähinnä omissa oloissaan. Pentistä se oli täysin ymmärrettävää, varsinkin tässä lähiössä.

Rappukäytävän ulko-oveen oli muodostunut jäinen muodostelma, joka näytti hänestä hyvin kauniilta. Siitä hänelle tuli idea maalata jokin talviaiheinen teos.

Kaupan parkkipaikalla ei ollut kuin muutama auto. Pentti kaivoi taskustaan puhelimen katsoakseen kelloa. Tasan. Kaupan ovet olivat kuitenkin vielä kiinni ja niiden edessä parveili eläkeläisiä odottaen pääsyä sisään. Pentti kiroili mielessään ja hidasti kävelytahtia. Samalla hetkellä kun hänen liike pysähtyi, avautuivat kaupan liukuovet ja eläkeläiset kiihdyttivät jonossa sisään.

Pentti oli käyttänyt valtaosan kuluvan kuukauden rahoistaan alkoholiin ja huumeisiin, joten rahaa ruokaan oli niukasti. *Makkaraa tai makaronilaatikkoo*, hän mietti aikansa ja päätyi lopulta makaronilaatikkoon. Kävellessään alkoholiosaston läpi, hän ikään kuin kuuli näiden surullisen vaativat, epätoivoiset huudahdukset: *Ota meidän mukaan! Haluat kuitenkin! Ota meidät! Ota meidät!*

Hän kuitenkin piti pintansa ja onnistui välttämään kiusauksen ja asteli suoraviivaisesti kassalle. Kassaneiti moikkasi iloisesti, kuten aina. Pentti usein haaveili juttelewansa hänelle, muttei jostain syystä koskaan saanut kerättyä tarpeeksi rohkeutta.

- Moi. Pentti sanoi ujosti.

Pentti katsoi kassaneitiä suoraan silmiin, mutta laski nopeasti katseensa ja laittoi pienelle muoviselle alustalle kolikoita. *Sano jotain*, Pentti kannusti itseään. *Sano! Kysy kuulumisia!* Pentti yskähti ja otti vaihtorahat. Hän siirsi katseensa uudestaan kassaneitiin, jolla oli katse jo seuraavassa asiakkaassa.

- Moikka! Pentti huudahti kävellessään uloskäynnille, muttei kuullut mitään takaisin.

Pentti oli vihainen itselleen, muttei se ollut mitään uutta. Epäonnistumisiin hän oli tottunut, jopa turtunut, koska ne eivät enää tuntuneet siltä, miltä niiden kuuluisi normaalisti ihmisestä tuntua. Niistä oli tullut ikään kuin kevyempiä versioita. Ajan myötä itsesäälistä oli tullut osa Pentin minuutta, osa normaalia päivittäistä tunnetta.

Pentti käveli ripeästi takaisin kotiin lumisateen käyden yhä sankemmaksi. Kotona hän asetteli vaatteet eteisen naulakkoon kuivumaan.

- Toitko kaljaa? Kuului Tepon huudonomainen kysymys olohuoneesta.

- En. Makaronilaatikkaa vain.

- No mikset tuonut?

- Tässä pitäisi vielä monta päivää pärjätä näillä rahoilla...

- No kyllä meillä rahaa on! Teppo huusi turhautuneena.

Penttiä ei huvittanut jäädä kinastelemaan Tepon kanssa, vaan sulkeutui huoneeseensa. Hän päätti alkaa maalaamaan talviaiheista teosta.

- Kutsun Maken tänne! Jos hän toisi sitä kaljaa!
Teppo jatkoi huutelua olohuoneesta.

Pentti pysytteli vaiti ja ryhtyi tutkailemaan pensseleitään. Teppo soitti Makelle, jonka jälkeen asetteli itsensä mukavasti sohvalle telkkarin ääreen. Ei aikaakaan, kun ovikello soi. Teppo nousi sohvalta avaamaan ovea.

- Miten ihmeessä tulit näin nopeasti? Teppo kysyi ovea avatessa.

Oven takana oli naapurin eläkeläisrouva tyhjän sokerikon kanssa.

- Et sinä ole Make. Teppo totesi.

- Anteeksi, olisiko teillä sokeria? Tulee leivottua niin paljon, että aina on lopussa. Rouva pyysi ja ojensi sokerikon Tepolle, joka otti sen hämillään vastaan.

- Joo, on meillä. Joskus tulee tehtyä kiljua.

- Hienoa!

- Minä täytän tämän ja tuon sitten teille.

- Kiitos! Menen kotiini odottelemaan.

Teppo siirtyi keittiöön, jossa täytti sokerikon aivan reunaan ja hieman ylikin. Pöydälle tipahtaneet sokerit hän pyyhkäisi kämmenellään lattialle ja perään vielä puhalsi pöydän puhtaaksi, jonka jälkeen meni rouvan ovelle ja soitti ovikelloa. Rouva avasi oven ja hänellä oli nyt yllään kylpytakki.

- Tule peremmälle. Rouva kutsui.

Teppo epäröi hetken, mutta astui sisään ja seurasi rouvaa keittiöön. Rouva nojaili keittiötasoa vasten ja katsoi viettelevästi Teppoa, joka laski sokerikon pöydälle ja oli kääntymässä takaisin ulko-ovelle.

- Hei! Rouva huudahti ja nappasi Teppoa käsivarresta.

- Mitä tapahtuu? Teppo kuiskasi samalla, kun rouva avasi kylpytakkinsa ja veti Tepon tämän paidasta itseensä kiinni.

Seurasi pitkä, kiihkeä suudelma. Kohta rouva kääntyi ja asteli makuuhuoneeseen. Teppo pysyi

Lähiö on kertomus kolmen yhteiskunnasta syrjäytyneen miehen ystävydestä ja arjen haasteista. Jokaisella on toisistaan hankalampia ongelmia, mutta joihin saavat toisiltaan tukea. Kuvioihin liittyy päihteet, aseet ja julkista asiatonta käyttäytymistä, jolloin virkavallan väliintuloltakaan ei välttyä.

Raskaat aiheet sekoittuvat iloisten ja naurettavien kohtausten joukkoon ja lukija pääsee aidosti kokemaan tunteiden koko kirjon.